

VĚTA A VÝPOVĚď

1

věta - abstraktní mínění, langue, VF

výpověď - parole, realizovaná v konkrétní komunikační situaci

(např. výpovědi realizací 1 větného schématu)

větný člen - funkce autokomandy a vedlejších vět ve větě

- jednotka schopná tvořit syntagmat dvojici ve vztahu synt. závislosti

fráze - skupina slov, na vrcholu hlava - rozvíjí se, rozvíjí

→ nominační, verbální, adjektivní, advverbální, předložkové

(^{věta} klauze - synt. jednotka s 1 VF

(základní křehká jednotka - Myjsule volání a domí křehkou.

výjádření synt. vztahů - afixy

pomocná slova

sloveskud

(intonace)

MC3 - ZTJ a výpověď synonymní

akceptovatelnost - dle kritérií, mohou si i odporovat

gramaticnost - v souladu s pravidly jazyka

- dle korigovatelnosti - redily mluví schopni učít a opravít

presupozice - (kritéria akceptovatelnosti) - podmínky interpretovatelnosti

logické (semantické, konvenční) - z vyjádření význam (Kde má být ^{radice}?)

pragmatické (implikacní) - situacní podmínky → porozumění (Jenže může být)

VALENCE

10

valence - synt. schopnost vyjádřit vyhránek funkci' pozice

- vyraz nikdy určuje formu doplnění

- souvisí s významem - ^{číslo} nosorožců, ^{číslo} důstojníků

valenční syntax - ~~VF~~ přisuzuje VF roli r. organizacního prvku

VF (predikátor) vyjaduje jistá doplnění, → nikdo ^{číslo} hodil, nicím... →

roznamentová se ho gramatickým větným vztahem (S_{nom} - VF - S_{intr})

valenční pozice realizovány - substantivum, adjektivum, věkou, dvojovým substantivum

(ličení), infinitivum, advverbální frázi, předložkovou frázi (na v, o ~);

(jednoduchý pr - VF, seponou - VF + nio, (VF_{typ} S_{nom}, VF_{mit} + AD_{tan}...)

val. pozice: obligatorní - vždy realizovány

~~potenciální~~ potenciální - např. i. podmět

nevalenční v. i. facultativní

o tvarově fixované formou (subst., adj.)

a tvarově nefixované formou (advverbál - důležitým je význam)

valenční potencial

intence - schopnost predikátoru vyjadovat jistá účastník na semant. úrovni

(v valenci) ^{argumenty}; intence vyjaduje semantické role, ^{argumenty} ^{argumenty} ^{argumenty}

PREDIKÁTORY (přísudky)

11

- rólle větového funkce → určití formy sloves (pred.-ponovaly)
- schopnost zachycovat / tvářit situaci

klasifikace: slovesní (přítel, světlý, apít, milovat)

dle sémantických rysů: procesualnost → jednoduché procesy (děje) ^{procesualita} složité procesy (stavy)

→ jednoduché stavy → stativ - nemohou vyvolat (být předmětem, mít klad) ^{stativní slovo}

mutačnost → implikace změny (ujít → vyhledat situaci; usnout) (typicky dokonavá, i př. imperf.)

moderát → prvky (litteratur) - nuyjastviji, původu děje

moderát → aktivi (učení, karmation) - vyjastviji, rybn. pos. →

launční aktivnost - vedle původu děje dává argument

→ mutační (uspát, dopsat)

→ nemutační (plakat, mstít)

rozleženost - dle SE neexistuje

- přitomnost / nepřítomnost valence pozice

syntaktická a sémantická kriteria: transitivní slovesa - val. pozice nom & acc.

ne adverbialní význam (bít krum), ne s dalším předmětem Smom - VF - Sacc → ne procesivní

d/transitivní - dáti nebo doom acc → Smom - VF - Sot - Sacc

mezi trans. pátrí i slovesa s kv. vnitrním předmětem (vyplňovat, gumovat)

poled. ke acc pozici vyjstí větou INF, je posád trans. kritérií

1. ind. arg. = podmět; 2. ind. arg. = předmět intransitivní - ergativní (Ostep letěl daleko)

neergativní - implikují 1. ind. argument

ergativní a: participium / adjectivum se vztahuje k podmět

nuboví číselné jména (*sedmice / *sedmiletí ...)

nuboví epismé pasivum (*Petr byl modrým.)

časlo mohou tvořit s lokální karmation (modrat - modrat, robit se - robit)

jiné neergativní slovesa tvoří s 1. ind. arg. (reultativní)

(vyprávěti vino, došť dopis)

SÉMANTICKÉ ROLE (participant, kloubkový pád, argument)

aktant, karmatika / theta role → používá se i ve významu valence pozice

- sém. role nemohou být (obvykle) rtořinými se synt. pozici

- objevení a i u neverbálních výrazů (hod chleba, dřívě moci kuam)

- mohou být spjaty s vnitrní strukturou dvurovnýš slova (emocionem)

role dle G-K (může se nui, dohl. jch učovat, G-K kodit)

1) substantivní - entití, ne děje / stavy (Noče, dítka myš.)

a) fyzikální objekty: agens - rtořiný původu děje, příměditel do pasiva

(Víte robit de karmator - mív robyj původu děje - izanim.)

(Janča spe. procesor - mósitel děje, nubi v hyním roči)

Zima je přijemná nositel - mósitel vlastnosti / stavu = 02 + izanim + iustituce

Bratr prodal auto posesor - vlastník (dli kvilka i abt. entití kti videl, ne je 11. roči)

Tadi mi hlub. expierit. proživtel - referuje k objektu prostorjímna psychosom. děj

Kdmi to učiti recipient - přijme něčeho

Máždil mi diti benefit - účastník, v jhoz (v)prospěch se místo děje

Kam robit diti potiens - entita dějem zasazemá

Bojim se psu stimul - podmět reakce nebo výjmi

Prilobal to gladij instrument - nástroj sloužící k provádění děje - izanim

Jl ma diti vehikl - prostředek přemístění

1) místo: locus - místo, role se děj / slova vduktivně (Marošil se v Bni.)

direktiv - směr, kam děj směřuje (Padl do míchodu.)

origativ - vyjádření, obdud děj vyobradí (Vial dnim se stolu)

2) časové body: tempus - souhrnní pojetí časových úsečí (Šlo se to učiti)

3) situční - typicky větami vedlejšími; události valence má dějích / stavech

informace (Ondračil se se slane bagem, Plal se, dom nitro pijduh)

(instrukce (Petr mohl Maria připravovat stáry)

podmět (Petr se bál, se ho Mare karmion)

úcel (cíl) (Petr jde se Marie, ať se jí robit)

účel: v.č., nevěstij výtran s informacem

NP / Plak / Verb /

SÉMANTICKÉ ROLE₂

ARGUMENTY NEREFERENČNÍ (jiné neodporovat' sémantické role)

1) vnitřní charakteristika děje/stavu

(způsob Petr se bavil nešťastně.

míra Petr strašně dřímal

měřitko Petr rád pro masobedni.

2) vlastnost - jistě předřetory vyjadřují výrazy, které přičinují vlastnost
některému z datých větných členů také vyjadřovaného predikátorem =

(- kopredikátory Dědeček sedí u stolu škrábne => dědeček sedí u stolu
dědeček je škrábne'

-> kvalifikace - výraz je přičinová vlastnost je ^{je} ~~škrábne~~

kvalifikace - výraz je vázán do množiny je snídl.

HIERARCHISACE VĚTNÉ PROPOZICE

učitelost je možno považ hierarchisovaně, z hlediska účastníků
odrazem je rozmištní sém. aktantů v různých větních pozicích

(vztah mezi sém. a synt. pozicemi a možností diatése
1) diatése subjektová - možnost umístit' aktantů v ~~pozici~~ ^{pozici} ~~subjektu~~ ^{subjektu}

primární diatése - v subjektu agens/pačatel, predikát' sém. rodit'

dědeček podává školku z dva roky

sekundární diatése - ag/pač' odsunut z pozice subjektu -> školku věž
de agentivní/depačativní (diag/depačativní transformací)

(Školka byla podávána dědečk z dva roky

• Ag: a ~~školka~~ -> pačens Školka unáží podává -> Školka je unáží podává

a ~~školka~~ -> recipient Petr obdržel Školku 200 -> Školka má od Petra

Š -> pačens Babno remeslo řelce -> Řelce je remeslo řelce

Š -> recipient Libor Petrovi uvěřil školku -> Školka má školku

proštědly subjektivních diatésí:

opisní participium ap, ip

reflexivní forma slovesa ap

rezultativní konstrukce (mít | dostat + kypní participium) az ze

transpozice slovesných forem

(funkce subjektivních diatésí: ak odsunut' eliminovat' (star by školka m ak)
• ak odsunut' do pozice, předřipit' komun. sém. rodit'

Moje motorka a opravoval Jan a odsunut' do pozice a anonymisovat

Katka se peče o 2 knihy a -||- generalisovat

Motorka mi opravoval Jan a pouze anonymisovat

↑ plavice blázní, je -||- generalisovat

(Motorka je Petrovi vítě ^{andrag.} odříznutí jinou sém. rodit' agentu

2) diatése objektová - vyjádření různých sém. složek umístěním do předmětu v.az
Petr napustil vodu rodou -> Petr napustil vodu do vany

PŘÍSUDK (predikát, prediktor)

- význam, jehož obsahem je určitý slovný tvar, a který nese význam dynamický pojetí přímek (orientace k času a modalitě)

(dle MČ3 plní prediktor usouvěračnou roli a prediktorovi roli

3 typy přísudku:

slovesný (syntetický) - jedno slovo

složený (analytický) - 2 slova - V modální / slovní: infinitiv přechyleného

jmenný se spone (slovesně-jmenný) - sponové slovo + jméno → dle MČ3 má přísudek

rovina morfoloická

rovina syntaktická

slovo jméno
komplement (prediktor)

jednoduchý p - flux realizován na slovech
dělí - e - φ, nelví - φ

p = jedna lexická jednotka
Petr dělá / bude mluvit na ulici

složený - flux pomocí oddělených komponent
Svět je, bude mluvit

dvě lexické jednotky
Petr ráčil dělat

- podle GIK i MČ3 analytický i kombinace verba obecného významu a dějového / slovesného subst. Petr provedl analýzu, vyjádřil přání
- spona: byl / stál a / měl

ŠKOLSKÁ SKLADBA

větní členy - autokomantiva; podmět, přísudek, předmět, po, přívlastek, doplňk, přístavek
ostatní výrazy (Smilauer - pomocné slova) - vyjádření; spojky, předložky, částice

syntagmát - větní dvojice - na ně se atomizují věty; spojený syntaktický vztah

- klasifikace v.č. analyzuje strukturu a hledá pole vztahů, v.č. postup - syntagmát
- rozvíjí v.č. (Smilauer), fráze (AM), bloky (GK) - to, co jsou NP ap
- v.č. vztahů - srovnání podobnosti, manifestování shodou (kongruence)
 - podmět - potenciál; v nom, diktuje shodou kategorií přísudku
 - přísudek - v

- v.č. rozvíjejí -
 - předmět - na verbu / adjektivu; reku
 - přístavečné určení - na verbu / adjektivu
 - přívlastek - na substantivu; kongruence / reka / nic
 - přístavek - na substantivu, kongruence, postpozice; kongruence
 - doplňk - na substantivu a verbu

- slovné druhy mají obecný (sl. druhový) význam → f-ve sl. drubů:
 - primární - verba - přísudek, substantiva - podmět, předmět, adj - přívlastek, adv - po
 - sekundární - adj - přísudek / doplňk, verba - podmět / doplňk
- vě mi v byl vyjádřen slovně / větně / slovesnými konstrukcemi
- metody určování větních členů:
 - kl. obázkou, substitucí, shodou, slovesností, nominativem

1. predikát (VF)
2. subjekt (levá valence)
3. komplementy (právní valence)
 - a) predikativ
 - b) objekt
 - c) adverbialní komplement
 - d) kvalifikující komplement

4. suplementy (nevalenční)
 - a) adverbialní
 - b) atributy (přívlastky)

1. predikát (VF / VF_{span} + jméno)
2. komplementy (valenční členy)
 - a) subjekt
 - b) objekt
 - c) adverbialní komplement
 neaktantové - způsobový a měřací komplement
 kopredikátový komplement

3. adjunktivy (nevalenční členy)
 - a) okolnosti
 - b) kopredikátový
4. atribut

- synt. pozice dané valenční predikátoví

- 1) aktantové a) levávalenční - p subjektové *
- b) pravávalenční - objektové *
- adverbialní +

- 2) neaktantové a - adverbialní - vnější charakteristika děje / stavu
 kopredikát - klasifikace či kvalifikace aktantů

* podmětové výrazy obškurní:

- 1) genitiv záporový (negativ) - ve městě nebylo kostela
- 2) genitiv kvantitativní - bylo vochy, přes noc napadlo sněhu
- 3) adverbialní pády - podobnost, přibližnost; po pěti rázech jablkoš (m. r. p. n.)
- 4) genitiv numerativní (numerativ) - chybilo šest žáků
- 5) příslovecné pády s formou místního / časového určení
 V p. Parlamentě odhlasovali bláh

x předmět substantivní či situacní (nevl. věta obsahová - je vyjádřena jako ml. p. n.)

+ místo čas / prostředek v jiném smyslu, účel
 → subjektový aktant, tj. agens - vešel
 → situacní aktant

ADJUNKTY

1010

- funkční pozice

1) cirkumstantové - adverbia, nominální skupiny, vedlejší věty ~~se~~ ^{se} ~~projeví~~ ^{projeví} ~~projeví~~ ^{projeví} ~~projeví~~ ^{projeví}

typy na základě významu

a) časoprostorová určení - místa
čas

b) způsobová a měrová určení - způsobu
míry

c) určení prostředku v širokém smyslu - nástroje

- látky / materiálu

- prostředku transportu

- prostředku v užším smyslu

- měřítka

d) určení původu

e) určení původu - personálního (agentu)

nepersonálního (kasatoru)

f) určení zřetele

g) určení přičinná v širokém smyslu - podmínky

- přičiny v užším smyslu

- účelu

(- děvodu)

2) kopredikátovy - typicky doplňkové

ATRIBUT

- shodný / neshodný

- těsný / volný

SOUVĚTÍ

1011

- a) • obecní předpoklad pro spojení dvou vět (zákl. je určujeme jejich typ); dvojice vět
- b) • ZTJ tvořené v konkrétních komunikačních min. dvěma větmi

2 udělují její různé druhy (mohou být různé vztahy)

form. klasifikace: hypotaktické s - jedna z vět je ~~zákl.~~ v. věty druhé, je W parataktické - každá z vět má své vlastní komunikační f-
věta hlavní - určující na jiné věty

(věta řídicí (mativní) - určující dává větu, at' už si v ní role obce

(ranově věta v W

střední věta v hypotaktické souvětí

sem. klasifikace: ZAPOJOVÁNÍ ^{propozic} - obsahové věty (vyjadřovací jako val. pozice)

- determinující věty (součást NP, usměrňovací)

- popisné (popisující) věty (uveřejňující referenci)

- doplňkové věty (ještě ~~aj~~ ^{aj} ~~podmět~~ ^{podmět} = předmět řídicí věty)

parataxe - SPOJOVÁNÍ ^{konjunktive} propozic - obsahují věty (poměr) (ohr, odp, konfront...)

- výrazový vztah (v úředním smyslu čas/přítomná/způsobová)

nepravé věty vedlejší Žil, aj unřel

(spojovací: spoj. relativní, adverbial, částice

(jednoduché

(vztahové: spojovací (ani - ani)

střední (ale nato...)

rovnocenné (nejen - a i)

hypotaxe - výraz ve větě řídicí:

korlativa - km, kdo...

(odlišovací výrazy - navzdory tomu, i; od té doby co...

výrazy v apodoxi - při analýze W

formální podoby ukazatel - výraz to naplňuje vztahovou pozici (obm...)

POMĚRY

- + slučovací
- X odporovací - měj ke "ak"; lákad - lozchura ocelodvad
- ← konfrontační - proto, tedy, tudíž, a tak
- ↳ stupňovací
- ~ V vylučovací (alternativní) nebo, anebo, či, čiinde
- vysvětlovací - neboť, neboť, totiž, totiž, totiž

TYPY VEDLEŠÍCH VĚT

- podmětná
- předmětová
- přísudková - spouštěč slovo - jak, jako, jakož
- přívlastková
- doplňková - přívlastek na S₂ - jak, která, jako
- přístavečná - způsobová - jak? - jak, jako, jak. tak
- měrová - jak? - jak, tak, takhle, takto, tak
- místní - kde, kam, odkud, odkud
- časová - kdy, kdy, jakmile, jakmile
- příčinná - předložka HV - protože, protože, jakžtak, tak
- účelová - „nastane po HV“ - aby
- podmínková - když, když, jakmile, -li
- účinnková
- zřetelová - se zřetlem a
- připustková - i když, i když, třeba, ať - když se nepop
- ocelávaných ale nenastávajících okolností

SYNTAKTICKÉ VZTAHY

jazyková reprezentace	jazykový význam
parataxe ¹	koordinace (přirodění)
hypotaxe ²	subordinace ³ dominace - MČ3
juxtaposice ⁴	apozice (přidání)

- ¹ mluvnický vztah bez závislosti
- ² mluvnický vztah syntaktické závislosti
 - rektice (vázanost) - předmět, nest. přívlastek, nest. doplněk
 - kongruence (shoda) - podmět - přísudek, přívlastek, doplněk
 - adjunkce (přimýšlení) - PV, nest. přívlastek
- ³ spojení nehomogenních prvků vnitřní strukturou (Soinbauer - determinace)
 - rozvíjející x rozvíjející rozvíjející rozvíjející
 - predikace - specifický vztah pojímá podmět - přísudek; shoda formální
 - dle GK v bezpodmínečných větách musí čímsi - přísudkem
- ⁴ přičtení bez mluvnického vztahu

zmnožení syntaktické pozice

- mikroklamatsobny v.č. (koordinace) - různí předmět rti *
- komplexní vnitřní člen (apozice, subordinace) - identický předmět rti
- * expanze - rozvíjející koordinace, v jedné synt. pozici rti rozvíjení
- fuse - jednovýjčí koordinace Mam zed svou manželku a maminku
- spis. 2 věty
- významové relace: identifikace, klasifikace, kvalifikace, učet, vytčení, vyloučení, identita, shnutí, zpřesnění, oprava

NEGACE

10.11

prostředky: záporný prefix (záporka) ne-

záporné částice ne/nikdi(v)

záporný prefix ni- u zájmen a příslovcí

expressivní lexikální prostředky (úcta, poudřel, starou helu)

lexikálně syntaktické prostředky (bez; místo aby; net aby)

formy: mluvnický zápor - větný - záporka ne- k přisudku

členský - záporka ne- k nepřisudku

lexikální zápor - záporná slova (mluvíš, nejápy, nemoudr...)

číslní prefix a-, anti-

funkce: negace totální - popření věj jako celku

- pouze při větším záporu

aspect: negace parciální - vztah obaahu nepřisudku k pred. částce

bazise: negace negace - kladej smysl věty

oscitace mezi kladem a záporu (malém, skoro, téměř)

transpozice kladu a záporu (ajronie; Pak už to nemůžít!)

záporová shoda (Nepřítel ni koho; + i, ani; ne- i ni-)...

negace modálních sloves (moci x muset → nemohet x nemoci/musieť)

Pak už to nemůžít

Mohu to nemůžít

Nemůžít nic dělat

MODALITA

11.10

~~zápor~~

nutnost - nemohou alternativně jichými modální modalita

možnost - možnost

záměr - alternativní stanovisko konateli

deontická - objektivní, fyzikální podmínky; přirodum ne mluví

deontická - modalita odvozená od společenskýh norm a zvl. normativní, sociální

descriptivní - mluvčí popisuje stav věci

prescriptivní - mluvčí vyjadřuje svůj postoj

epistémická - přeciť nejistota
víci platnosti vyjádření

prostředky vyjádření modalita:

lexikální - modální modifikátory (poji se o INF) - modální slovese (moci, muset, smět, mít, chtít, hodlat, sít) mod slo (umět, dovíst, ...), mod výraz (že, že a...)

- modální predikátory - poji se o vedl. větu (být nutné, možné, třeba...)

být o to... mít dovoleno, právo... smět se hodlat se, rád b...)

gramatické - slovoslovné - adjektiva - lehný; -ný, -ový, -ový

- infinitivní konstrukce - Být a mýt

- přechodné - jmený přís. S₁ - VF_{hi} a S₃ - Můž to o mím k vyjádření

nutnost - nutnost - Byl jsem odjet domi

odhodlanost - Nemohu být vyjádřen

schopnost, vhodnost - Můž se mi odpočít

možnost - proká možnost - Mohu se tomu vrátit

dovoleno - Už smět se přit alkol

schopnost - Odvážil se mi odpočít

záměr - mít úmysl - Chci se koupit kage. mám peníze

mít záměr

-11-

nemám peníze

POSTOJE

1/1/1

rupy hodnoty, emocionální, preferenční

prostředky: lexikální - postojové předložky Podělil, ne Peter uvidil fotky

částice Peter ani uvidil fotky

modální slovesa šel jsem, ne Peter měl uvidit fotky

gramatické - syntaktické konstrukce

transpozice gram. kategorií

vsuvky

postoje jistotní (epistémické): přís, jistot

vysoký stupeň přesvědčenosti

střední

hodnoty

níž

evaluativní - podle vztahu k osobě odlišná ke skutečnosti

podle kritéria hodnoty - etický, emocionální

preferenční

emocionální - ruzné cílové

AKTUÁLNÍ VĚTNÉ ČLENĚNÍ (funkční větní perspektiva)

10000

2 typy klasifikace:

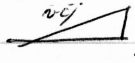
informační nasycenost - téma - o čem se mluví

řísma - co se o čem říká

kontextová zapojenost - východisko - to, co máme

jádro - to, co musí být v kontaktu

hypertéma - téma většího kontextu ústředí, souvisí s tím větší kontextem

výpovědní dynamičnost , část výpovědi přispívá k rozvoji sdělení

tranzit - část mezi T a R, napojuje do kontaktu (čas, způsob), část

sloves

diatéma - část k T část k R, která má ruzný stupeň výp. dynamiky

výpovědní prostředky AČ - slovosled

- pořadí T a R (V a J)

- větní příznak

- částice

- adjektiva

sdělování část výpovědi

otáčkový test - čím bliž Peter? neřeknou --> R

transformační - pro R říká se O řekne se říká, ne říká se

bylo by, bylo by Bylo by řečeno, co bylo

pro T - řečeno by

SLOVOSLED

- posloupnost prvků ve větě
faktory určující slovosled:

• akustičtí členění - s. sloves. variabilní

lož a řadí dle rytmické dynamičnosti

- 1) téma - réma (ujednotěno - jádro) - objektivní pořadí
- 2) réma - téma (jádro - ujednotěno) - subjektivní pořadí

• gramatické f. - části vědy a prvky věty, který rozvíjejí (?)

- 1) ordelení dle polohy ve větě: iniciátové

postiniciátové
středové
finální

(i p a a o f)

- 2) dle vztahu k rozvíjenému komponentu: anteposice

postposice
circumposice

posice ve větě lineárně měly rozhoduje o její vět. členu (gramatické "slovesled")

Ukážu u skand. ma domi ubice x Ma domi ubice steli u skander

slovesled obvyklý - neutrální x přímá/opač. posice

slovesled odvázný - kolmá a smícná

• rytmické faktory - přív. rytmus odhrovním dle dle - důležitá předložka
(prodlitá z skla - dle dle way rejmen - me, ti...; se, si; -li; way byl
mubli - to; odv. výraz - tam, tam...)

- polh. typický na 1. přív. ústředí věty - x a perúaje

• vedlejší činitele: slovní druhová přehlednost

(ne)valenčnost

(ne)užitost - neurč. před sloves, urč. se

(ne)užitost

REFERENCE

- mluvčí může najít, se osobně identifikuje, co má mluvit se
myšl. slova a činné referuje (překročilí prostředky)

- referent - to, k čemu se referuje ("předmět věci")

intenze - označuje ^{obecně} jednotlivou relacii množiny fenoménů
(koda = malí vs. velké množství evrů)

extenza - označuje prvky množiny fenoménů

(koda = Mouch, Man, ... vs. všechny jednotlivé lož)

referenc - spjatá s konkr. situací, jak int. kol. extenze

- cílem identifikace / determinace referentu

• identifikace, oznáčení - uložal na fenomén (nejar.)

To je má manželka - fen. identifikuje (objmen), typ. deprecivno ost.

Helena je má manželka - fen. vlastním jménem

Je to můj přítel - II - fenomén pojmenoval NP - větě jmené deskripce

typy reference - individuální (singul. - um) - jedinečný exemplár

• specifická (definitivní, užitá)

• nespecifická (indif. neurč.) - pomocí neurč. rejmen

- generická - referent brán jako skupina věcí

KOREFERENCE

- schopnost označovat v závislosti na kontextu stejné fen.

- platnost výrazu realizovat koreferenci = anafora (pro rejmen

endofora), příp. katafora

antecedent - ~~spjatá~~ identifikuje výraz, k němu se odbojuje

• textová - plyne z máš znalosti, očitosti (Učil mil Janu ra. 1989)

• gramatická - antecedent lze stanovit na základě synt. struktury věty
Celá díla Mouchi říval svou prú

kontrast v konstrukt - rozf. varuám a mětky inf. / přechodí
konstrukt